

Gevlinderd

Alexander Olbrechts

Mei 2020

Omslagfoto: Alexander Olbrechts

Model: Sara.Vsb.model

Omslagontwerp: Katia Roeffart

ISBN: 9789464050943 (paperback)

ISBN: 9789464050844 (e-book)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De personages in dit boek zijn verzonnen. Elke gelijkenis met levende en/of dode personen of gebeurtenissen berust louter op toeval.

De dokter

Woensdag 7 augustus 2019 – Deel één

Ze vocht angstig om door de sluier van hallucinaties heen te prikken. Haar brein kreeg eindelijk vat op de beneveling die de drugs haar bezorgden. Het zweet parelde op haar hoofd en had haar scharlakenrode, zijden blouse van Chanel doordrenkt waardoor het aan haar lichaam kleefde. Haar borst rees en daalde om haar longen van verse lucht te voorzien.

Waar ben ik? Gesterkt door de adrenaline die door haar bijniereën in het bloed werd gepompt, opgezweept door een versnelde hartslag en geholpen door een lever die getraind was in het onschadelijk maken van gifstoffen, kreeg ze eindelijk een beeld van haar omgeving. *Mijn praktijk. Hij heeft me te grazen genomen in mijn praktijk. Jezus Christus, godallemachtig! Dit kan toch niet waar zijn!*

‘Waar ben je?’ vroeg ze angstig in de donkere ruimte. Ze huilde. Haar zicht werd verstoord door de geconcentreerde lichtzuil van haar onderzoekslamp en de tranen die in haar ogen opwelden. Met haar benen trachtte ze de lamp weg te duwen, maar ze wilden niet meewerken. Een pijnscheut trok door haar vagina. *Heeft hij het echt gedaan? Ben ik werkelijk verminkt?*

Ze trok haar hoofd van de ligbank waaraan ze lag gekluisterd. Haar praktijkruimte draaide en het leek alsof de lichtstraal van de onderzoekslamp cirkels beschreef. De vergiftiging van de drugs en de allesoverheersende angst maakten dat haar maag zich bruusk samentrok. Een zure golf braaksel liep langs haar kin over haar hals tot in haar dure blouse. Wederom probeerde ze de lamp weg te stoten, zodat ze niet langer verblind hoefde te zijn. Het lukte niet en de onderzoeksbank schudde heftig met haar wanhoopspoging mee.

Ze hief haar hoofd op en veegde de tranen uit haar prikkende ogen. Gelukkig kon ze haar armen nog bewegen. Haar benen waren met enkele dikke binders van pvc aan de beensteunen van de gynaecologische bank gebonden. Naast haar stond het aluminium rolkarretje met haar instrumenten. Verschrikt ontdekte ze het bebloede scalpel en de blauwe, nitril wegwerphandschoenen. Snel nam ze het scalpel ter hand. Het werd niet opgemerkt. *Hij is niet meer in de ruimte aanwezig, anders had ik het scalpel nooit kunnen bemachtigen.* Ze spande haar buikspieren op en kromde haar rug om het fijne lemmet tussen de plastic binder en haar huid te schuiven. Een pijnscheut in haar geslacht benam haar de adem en opnieuw draaide en keerde haar blikveld. *Welke drugs heeft hij me gegeven? Het zou GHB kunnen zijn, maar waarschijnlijk heeft hij me een cocktail van verschillende stoffen toegediend.* Een andere gedachte vocht om aan de oppervlakte te komen. *Hoe ben ik hier geraakt?* Ze wist het niet. Alleszins besepte ze dat ze goed was verdoofd. Met het lemmet van het scalpel tussen de binder keek ze naar beneden. Ze was uitgekleed.

Haar mond werd droog. Pas op het moment van besef merkte ze een plakkerigheid aan haar blote billen. Het donkerrode bloed glinsterde tegen haar roze huid en stak bijna paarsig af tegen het appelblauwzeegroen van de onderzoeksbank. Druppeltjes van het levensvocht zakten traag en bijna stroperig naar de tegels van haar praktijkruimte.

Ze staaarde naar de roze vleugeltjes die op de tegels in een plas bloed lagen. Ze schreeuwde. Een gil van angst, verlies en woede galmde door de kamer. *Ik kwam te dichtbij en ik werd verminkt.* Echter, een andere gewaarwording drong zich aan haar op: *hij heeft zijn werk niet kunnen vervolledigen en hij heeft zijn trofeeën niet meegenomen. Iets moet hem uit zijn element hebben geslagen. Is hij nog hier?* Het was wonderbaarlijk dat ze amper

pijn voelde. *Waarschijnlijk zijn die verdomde drugs mijn redding.* Slechts af en toe trok er een pijnscheut door haar geslacht om haar eraan te herinneren wat er daadwerkelijk was gebeurd.

Met enkele haastige bewegingen sneed ze de pvc-strips over en verlostte eindelijk haar geknelde benen. Haar ledematen kwamen tintelend weer tot leven toen het bloed opnieuw een weg vond naar haar enkels en voeten. Ze hoorde iets. *Kwam hij terug?* Opnieuw gilte ze uit volle borst. Waar was haar smartphone? Op onvaste benen strompelde ze van de onderzoeksbank. Bijna gleed ze in de plas bloed uit. Eindelijk spotte ze haar handtas op haar bureau. Snel goot ze de bijna eindeloze stroom aan gebruiksvoorwerpen op het bureel leeg. Als laatste viel haar smartphone uit de tas. *Lieve God, laat me hem tijdig hebben opgeladen.* Met een trillende vinger duwde ze op de powerknop. Het scherm sprong aan. Haar ogen schoten vluchtig naar het batterijsymbooltje op het moment dat haar vingers de automatische ontgrendelbeweging maakten. Naast het batterijtje stond: vijf procent. *Godverdorie!* Het was althans genoeg voor één noodoproep.

Met een hels kabaal werd er ergens in een van de naburige kamers glas gebroken. Onwillekeurig gaf ze een nieuwe gil. Ze had het scalpel nog steeds in haar hand. Het geluid kwam vanuit de inkomhal of de wachtkamer voorin het huis. Ze had haar praktijk in een oud huisartsenkabinet ondergebracht. Het oude huis was stijlvol gerenoveerd met veel oog voor detail, maar vooral voor haar eigen gebruiksgemak. Ze had de interieurarchitect de opdracht gegeven enkele extra deuren te voorzien, zodoende ze zelf gemakkelijk de andere ruimtes van het huis kon betreden, zonder dat ze de grote inkomhal of de wachtkamer diende te passeren. Nu was ze hier ontzettend blij om. Met haar blik en de hand met het scalpel naar de deur van de wachtkamer gericht, wandelde ze stapvoets achteruit naar de

nieuwe, moderne deur die haar tot de eetplaats en keuken toegang bood.

In de eetplaats, waar ze tussen twee patiënten door snel een boterham in haar mond propte en een tas koffie met een extra scheutje kracht naar binnen goot, zou ze zich tegen de deur plaatsen en het noodnummer bellen. Voorzichtig duwde ze de klink naar beneden. Opnieuw klonk het onheilspellende geluid van glasbreuk. Een nieuwe, morbide gedachte kwam in haar op. In de inkomhal had ze in een grote vitrinekast een museumpje opgericht, waar historische doktersattributen naast de hedendaagse materialen werden tentoongesteld om de mensen gerust te stellen en met een klein woordje uitleg informatie te verschaffen. De opstelling had de bedoeling om educatief te simuleren in welke hoedanigheid de praktijken heden ten dage waren verbeterd. Hoewel ze de indruk had dat niet alle patiënten het opzet begrepen, was het haar initiële bedoeling geweest om de angst bij haar patiënten weg te nemen. Ze begreep nu hoe stom het was geweest. De oude doktersmaterialen waren in werkelijkheid martelwerktuigen. *Nu gaat hij me nog vermoorden en verminken met mijn eigen historische voorwerpen.*

Snel opende ze de deur naar de eetkamer en wierp ze haar lichaam tegen de deur. Er stak geen sleutel in het slot. Ze had dit tot op heden nooit nodig gehad, dus het was er eenvoudigweg niet. Het scherm van haar smartphone was zwart geworden. Ze lichtte het met een haal van haar vinger weer op. Vier procent. Haar vingers vormden het noodnummer.

De deur die de toegang van de wachtruimte naar haar praktijkkamer afsloot, werd bruut opengeslagen. Haar hart sloeg over toen ze de eerste toon van de hulplijn hoorde. ‘Goedenavond, noodcentrale politie, honderdentwaalf.’

Godzijdank. ‘Mijnheer, u spreekt met dokter Lydia Muysen. Ik ga vermoord worden. Ik heb een dringende interventie nodig in mijn praktijk te Kortenberg.’

‘We sturen onmiddellijk een patrouille, dokter. Kunt u het adres specificeren?’

Eindelijk. ‘Veldstraat twaalf.’

‘Hou vol! We komen eraan.’

Er werd op de deur gebonkt. Ze drukte haar rug tegen het hout. Hij mocht absoluut niet binnenkomen. Pijn sneed als een mes door haar onderbuik. Haar billen veegden een streep bloed op de witte tegels uit.

Ze moest dit nog maar even volhouden. Hulp was onderweg...

Donderdag 20 juni 2019

Ze bekeek zichzelf een laatste maal in de spiegel. Haar halflange, bruine haren met blonde highlights lagen er zoals altijd piekfijn bij. De kleine pareloorbellen, die ze van haar grootmoeder had geërfd, staken ietwat ouderwets af tegen het hypermoderne juweel dat haar slanke hals sierde, én dat was uiteraard haar bedoeling. Haar – bewust te groot gekochte – hemd van Armani werd bij haar slanke taille door een gekleurde sjaal van Hermès bijeengebonden. De outfit was geïnspireerd op een piratenfilm die ze enkele weken geleden slechts half had opgevangen, maar het beeld van de stoere, vrouwelijke piraat was haar bijgebleven. Haar ex-man zou haar duchtig hebben uitgelachen. Gelukkig was hij niet meer in haar leven. *De rotzak*. Richard Duquesne was de directeur van het Jessa Ziekenhuis te Hasselt. Nadat ze haar man in het gezicht had geslagen op het moment dat hij voor al zijn medebestuurders het directiecomité leidde, had men haar vriendelijk verzocht het Jessa Ziekenhuis te verlaten. Ze was een van de hoofden van de gynaecologische afdeling geweest. Op het moment dat juffrouw Tinne Roosendael door Richard onder haar zorgen werd toevertrouwd, had ze nog niets door. Ook niet toen ze het kind gezond en wel – ondanks alle verwikkelde complicaties van de moeizame zwangerschap en bevalling – ter wereld had gebracht, was ze opgelucht, fier en zelfs gelukkig geweest. Ze had geen moment argwaan gevoeld toen Richard haar zijn eigen hoogzwangere secretaresse in de armen duwde. De foetus lag stuit, had zich bijna aan zijn eigen navelstreng opgehangen en had zijn moeder bijna laten doodbloeden, maar ze had de baby met haar kennis, kunde en blote handen ter wereld gebracht. Het was een spoedbevalling geweest. Juffrouw Tinne was vanaf de eerste tekenen van haar zwangerschap door haar

baas, dr. Duquesne, naar huis gestuurd. Niemand had iets vermoed of was iets te weten gekomen over de moeilijke zwangerschap van juffrouw Tinne, tot het moment dat het bijna te laat was en moeder en kind ei zo na waren gestorven. Het was pas veel later dat ze te weten kwam dat ze met haar handen in dezelfde vagina had gezeten, als waar haar toenmalige echtgenoot met de regelmaat van een klok zijn penis instak.

Genoeg over Richard gepiekerd, kipje! Laat de oude hond maar gelukkig zijn met zijn jonge merrie en veulen. Ze had geen nieuwe man in haar leven nodig. Ze was perfect gelukkig zonder hém. Trouwens, mijn genotstoverstafje in mijn nachtkastje is driemaal de man die Richard ooit kan zijn. Ze glimlachte naar haar spiegelbeeld. Het was een mooie en oprechte lach. Met een stevig ruk trok ze de Hermès strak en opende de deur naar de wachtkamer.

‘Mevrouw Janssens,’ zei ze tegen het groepje vrouwen die in de gestoffeerde stoelen op hun raadpleging zaten te wachten.

Het was niet mevrouw Janssens die onmiddellijk rechtsprong, maar wel Vivianne Bertrand. De vrouw schoot als een roofdier op haar af. ‘Dokter Muysen, ik heb een hyperurgente noodsituatie. Mevrouw Janssens heeft me verzekerd dat ik voor haar mocht gaan.’

Tot haar grote ergernis zag ze mevrouw Janssens vriendelijk knikken. Voordat ze goed en wel had weten te protesteren, had Vivianne Bertrand zich door de deuropening naar de praktijkruimte kunnen wurmen.

Lys zuchtte. Mevrouw Bertrand was een hopeloze hypochonder. Ze probeerde vriendelijk naar mevrouw Janssens terug te knikken en sloot de deur.

Ik vervloek het moment dat ik in jouw dorp mijn praktijk heb gehuisvest. ‘Zo, mevrouw Bertrand, wat kan ik vandaag voor u betekenen?’

Vivianne Bertrand plaatste zich zonder verdere uitnodiging op haar gynaecologische onderzoeksbank. ‘Dokter Muysen, ik doorsta helse pijnen!’

Met de moed der wanhoop trachtte ze een vergevingsgezinde en vriendelijke blik op te trekken, maar in het voorbijwandelen vertelde haar spiegelbeeld dat het haar niet was gelukt. ‘En waar wordt u die helse pijnen dan gewaar, mevrouw Bertrand?’ ... *de hypochonder*.

De tranen sprongen even spontaan in Viviannes ogen als in die van een kind dat zijn bolletje ijs op het trottoir zag belanden. ‘Aan mijn baarmoederhals.’ Een luide snik volgde. ‘Dokter, ik denk dat ik kanker heb!’

Ik hoop dat je kanker hebt. Ze schrok zelf van haar hardvochtigheid. Mentaal was ze veranderd na de vechtscheiding. Ze was niet langer het frivole popje dat ze lang was geweest. Kanker is een afschuwelijke ziekte en dat wens je niemand toe, Lys! Er was niemand meer die haar zou beschermen en zich over haar zou ontfermen. Wat miste ze op zulke momenten Gabriel, haar broer. ‘Laat me u eens bestuderen,’ zei ze echter iets vriendelijker en opgewekter dan ze zich voelde.

‘Ik denk dat we scans moeten laten nemen,’ zei Vivianne onmiddellijk.

Ze schudde resoluut met haar hoofd. ‘We gaan die cervix eerst eens met de ogen bekijken.’

Mevrouw Bertrand lag al ontkleed en met haar benen in de beensteunen klaar, toen ze haar kruk, de lamp en de kar met haar instrumenten tot aan de onderzoeksbank had getrokken. Een onzuivere, penetrante geur prikkelde haar neusvleugels en nog voordat ze de eendenbek in Viviannes vagina had gestoken, wist ze instinctief wat ze te zien zou krijgen.

Enkele seconden later lag in het kartonnen nierbekken de ‘vergeten’ tampon die mevrouw Bertrand dagenlang op dezelfde plaats had laten steken. *Klassieker, bijna cliché.*

‘Bedankt, dokter,’ huilde Vivianne. ‘Ik dacht dat ik ging sterven. U hebt me wederom gered!’

Ze ging achter haar bureau zitten en nam het boekje waar ze haar honoraria in uitschreef. ‘Geen probleem, mevrouw Bertrand, daar zijn we voor.’ *Vooraf bedankt om elke week mijn rekening te spijzen. U moest eens weten dat ik voor deze delicate sjaal van Hermès vierhonderdzeventig euro heb neergeteld.*

Nadat ze zichzelf weer had aangekleed, nam Vivianne Bertrand trouw en plichtbewust haar portefeuille uit haar handtas. ‘Vijftig eurootjes?’ vroeg ze.

‘U kent het bedrag goed.’ *Te goed.*

Vivianne telde het exacte bedrag neer en legde het tot het laatste kopercentje op haar bureau. Ze stapelde de muntjes op kleine torentjes en schoof ze op twee briefjes van twintig in haar richting uit. ‘Hebt u het reeds gehoord van dokter Duquesne?’

Hier gaan we weer. ‘Neen, mevrouw Bertrand, zoals u goed en wel weet: ik heb geen contact meer met Richard.’

‘Toe, u mag me gerust Vivianne noemen.’

Ze stond op, graaide het geld weg en begeleidde de bemoeizieke hypochonder naar de uitgang. ‘Tot volgende week, mevrouw Bertrand.’

Voordat ze de deur had kunnen sluiten, zei Vivianne Bertrand samenzweerderig: ‘Er circuleren geruchten dat ze hem willen ontslaan...’

Ze sloot de deur. *Boeit me niet.* In de wachtkamer ontving ze de volgende patiënte. ‘Mevrouw Janssens, volg u me maar.’

Zondag 23 juni 2019

‘Waarom laat je je buurman Frank niet in je bed toe?’ Haar moeder nipte beheerst van haar coupe cava om een tel later theatraal met haar ogen te rollen en het plafond af te staren. ‘Lieve God, Vader in den Hemelen, waar is mijn opvoeding fout gelopen?’ vroeg ze aan het plafond.

Here we go again.

‘Lys, lieve schat, mousserende wijnen drink je niet uit een plat, maar uit een tulpvormig glas. En het leven is te kort om cava te drinken. Gooi dit goedje maar door de gootsteen en ontkurk die fles Moët & Chandon die ik in je frigo heb zien staan.’

Jawohl, mein Führer.

Een slanke vinger, tot de overdaad beladen met goud, wees naar het tapasbordje. ‘Ik mag hopen dat dát op zijn minst prosciutto of pata negra is.’ Achterdocht leek het van haar moeders voorkeur te winnen en dus nam ze voor de veiligheid een zwarte olijf op een prikkertje. ‘Dus je buurman Frank?’

Ze schudde met haar hoofd. ‘Moeder, hij is loodgieter. Ik heb in mijn relatie een goede conversatie nodig. Ik wil niet zeggen dat Frank een domme man is, verre van! Maar hoe kan ik over medische kwesties praten, als de beste man niet eens weet dat zijn cerebrum en cerebellum zich in zijn schedel bevinden.’

‘Zolang hij de clitoris weet liggen, tòch?’ Haar zeventigjarige moeder peuterde met het prikkertje tussen haar onberispelijk witte tanden – de tanden van Sybille De La Fontaine bleven zo wit door elke dag een fles champagne te drinken, zeker niet door een of andere kunstmatige interventie!

PING. *Saved by the bell.* Lydia, Lys voor familie en vrienden, liep naar haar oventje en laadde de hapjes op een mooi bordje.

Het in het bord geïntegreerde kommetje werd van een zoetzure saus voorzien.

Sybilles geringde wijsvinger bleef boven een rolletje zweven. ‘Wat zijn dat?’

‘Dat zijn nems, zeg maar: Vietnamese loempia’s.’

‘Godallemachtig,’ Sybille schudde heftig met haar perfect gekapte, grijze krullen, ‘het is nog niet genoeg dat al die asielzoekers naar hier komen. Nu moeten we hun voedsel ook nog...’

‘Moeder!’ protesteerde ze luid. ‘Champagne en pata negra zijn ook geen inheemse producten, me dunkt.’

‘Goed, lieveling, jaag je niet zo op. Ik kan het niet verdragen dat je me nog geen kleinkind hebt geschonken.’

Van de hak op de tak.

Sybille legde de rug van haar delicate hand tegen haar voorhoofd en zuchtte. De goudwinkel aan haar lichaam, waar menig Joodse ondernemer in Antwerpen plotsklaps jaloers op zou worden, rinkelde heftig. ‘De kinderloze gynaecologe! Dit kan toch niet door de beugel. Je bent achtenveertig, liefje, weldra sterft het laatste eitje in de barre akkers die jij je ovaria noemt.’

Lys zuchtte. ‘Het is onder gynaecologen niet ongewoon om kinderloos te zijn. Ik ben gewoon’ – *onvruchtbaar* – ‘er nooit toe gekomen.’ *En waarschijnlijk de hoofdreden dat Richard, de vuile hond, me talloze keren heeft bedrogen.*

‘Heb je nog iets van Richard vernomen?’ Haar moeder sprak dokter Duquesnes naam opzettelijk met een Frans accent uit. Ze wisten beiden dat de beste man zijn eigen naam liever met een Engels accent uitsprak.

Lys haalde haar schouders op. ‘Wat mij betreft sterft hij, de vuile klootzak.’ *Oei, dat was luidop...*

Sybille De La Fontaine maakte een vluchtig kruisteken, al mompelend: ‘In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti. Amen.’

Een vinger werd berispelend onder haar neus gestoken. ‘Sinds je uit de echt bent gescheiden, ben je hardvochtig geworden. Werk aan jezelf! Ik duld géén tegenspraak.’

Jawohl, mein Kommandant!

‘Een kindje daarentegen...’

For the love of God!

‘... zou je humeur alleen maar ten goede komen. Laat Frank, de loodgieter, zijn job eens uitoefenen en je gebroken leidingen nakijken. Jij vergeet per ongeluk je pilletjes in te nemen en wie weet negen maanden later...’

‘Ik neem geen anticonceptiva.’ *Ik ben onvruchtbaar.* ‘Hoewel ik niet tegen het idee ben om Frank, met zijn gespierde armen en struise borstkas, eens een nachtje te laten overnachten, zou het geen goed idee zijn, moeder.’

‘Ik begrijp het, liefje,’ zei Sybille triestig en tikte met haar parsee nagel tegen haar glas om haar dochter te kennen te geven dat het leeg was.

Nadat ze met de fles Moët & Chandon van de keuken terugkwam, merkte ze dat haar moeder snel een Vietnamese loempia in haar mond had gestoken. Theatraal trok Sybille De La Fontaine een zuur gezicht om haar onbehagen over het hapje in haar mond te laten blijken. Lys schonk het glas van haar moeder weer vol en vond dat de tijd rijp was om de olifant in de kamer aan te wijzen. ‘Vandaag, dag op dag, is het zesendertig jaar geleden dat Gabriel stierf.’

Haar moeders ogen schoten vol en met de coupe Moët & Chandon tegen haar lippen staarde ze door het raam naar de treurwilg in Lydia’s hof. Plots stond Sybille recht, en statig met het glas in de hand wandelde ze naar de veranda. ‘Het is me hier te koud. Ik wil even de zon op mijn huid voelen.’ Sybille opende de grote schuifdeur en liep de tuin in. ‘Vergeet de fles champagne niet, lief kind.’

Noodgedwongen volgde Lys haar moeder de tuin in. Onder de treurwilg had de vorige eigenaar van het pand een gietijzeren bank geplaatst, waarop haar moeder nu ging zitten. De glazen van haar moeders Dolce & Gabbana-bril kleurden donker onder de uv-straling van de zon.

‘Ga snel een kussentje voor je moeders bips halen, lieveling. Deze bank is te hard voor mijn oude botten,’ zeurde haar moeder.

In de tuin werden ze beiden door Manuel-Jesus, haar vaste tuinman, hartelijk begroet. ‘Gegroet, die mooie dames komen in die mooie tuintje genieten van die mooie zon.’ Jesus leunde op een hark en schudde afwerend met zijn vinger. ‘Die mooie Lydia en Sybille rusten op die bankje in die zon. Laat Jesus de kussentjes voor die mooie poep maar halen.’ De vriendelijke tuinman snelde weg om aan Sybilles eisen te voldoen.

‘En een klein, lief, lichtbruin kindje?’

Zou me niet misstaan. ‘Lichtbruine kindjes zijn onweerstaanbaar!’ Ze lachte, niet oprecht. *Want het is me niet gegund, noch door de natuur, noch door de wetenschap.* Het waren echter niet de gedachten die haar vandaag bezighielden. ‘Telkens, wanneer ik mezelf in de spiegel bekijk, zie ik Gabriel...’

Haar moeder verslikte zich in haar champagne en beheerst veegde ze haar lippen droog met een fijn zakdoekje. Met waterige ogen keek Sybille haar aan. ‘Weet je dat ik het moeilijk heb om zijn gezicht voor de geest te halen, Lys? Ja, ik heb de oude foto’s allemaal wel honderdmaal gezien, maar wanneer ik over de jonge Gabriel droom, lijken mijn hersenen geen gezicht bij het beeld te willen passen. Het lijkt wel alsof zijn gezicht, zijn stem en zijn persoonlijkheid als een plasje water in mijn handen is. Hoe ik ook maar tracht om het bij me te houden, uiteindelijk wint de tijd en blijf ik met lege handen achter.’

Dankbaar namen ze de kussens aan die Jesus kwam brengen. ‘Ik begrijp het, moeder. Toch zie ik trekken in mijn gezicht die me aan hem doen denken. Het lijkt wel alsof Gabriel samen met me ouder wordt, alsof ik via mijn gezichtslijnen kan zien hoe hij er vandaag zou uitzien.’

Haar moeder stak haar handen naar haar uit en omvatte haar gezicht. De tranen trokken sporen door Sybilles schmink en kwamen vanonder haar bril piepen. ‘Als jij je verdriet zo kan verwerken, is het me om het even, schatje, maar je hebt gelijk. Hoewel ik jullie met een pauze van vijf jaar uit mijn lichaam heb geperst, leken jullie in jullie jonge jaren net een tweeling.’

Smakelijk, moeder. Lys stak haar glas uit. ‘Op Gabriel. Mogen we nog lang en gelukkig leven.’

Sybille vervulde haar gebaar. ‘Tot in de hemel, mijn jongen.’

Gabriel was steeds haar beschermheer geweest. Hij kwam voor haar op in de kleutertuin als ze werd gepest. Of stond beschermend voor haar toen vaderlief weer eens dronken thuiskwam en zijn vrouw en kinderen stond uit te kaffen. Moeder Sybille had vader Roland Muysen steeds “een dronkaard van de edele klasse” genoemd, want hij vloekte en beledigde zijn gezin hartgrondig wanneer hij dronken was – en dat was hij quasi de godganse tijd. Hij had hen echter nooit fysiek bedreigd of aangevallen. Gabriel had zijn zusje steeds in bescherming genomen, tot de dag dat hij was bezweken aan zijn maligne hersentumor. Haar broer was de reden geweest dat ze voor de opleiding tot arts had gekozen. Helaas, ze kon de specialisatie oncologie emotioneel niet aan. *En nu ben ik de vaginadokter.*

Een andere gedachte kwam in haar op. ‘Hoe is het met papa?’

‘Nog steeds compleet dement.’ Sybille slurpte iets luidruchtiger van haar drankje en vervolgde resoluut: ‘En zo hoort het ook. Je moet hem af en toe eens gaan bezoeken, al was het

maar om er absoluut zeker van te zijn dat hij nog steeds dement is.’

‘Geen behoefte aan, moeder.’ *De man die we ooit allen hebben verafschuwd, is er niet meer. Misschien moet ik vader toch maar eens een bezoekje gaan brengen. Het lege vat in ogenschouw nemen dat ooit de machtige Roland Muysen is geweest. Pissend en schijtend zonder einde in een pamper in een bed in een zorginstelling. Wie weet...*

Sybille nam de bril van haar gezicht en depte haar ogen droog. ‘Het is beter zo, Lys. Wij twee zijn de enige overgebleven telgen van het geslacht Muysen-De La Fontaine. Zolang je me geen kleinkind schenkt, drink ik het kapitaal rustig weg.’ Ze wuifde naar de tuinman die met een heggenschaar een buxus aan het snoeien was. ‘Jezus, een bankje. Voor die oude, mooie benen, alstublieft.’

De Zuid-Amerikaanse tuinman trok een gepijnigd gezicht. ‘Señorita, het is Jesus. U spreekt het uit als die: Ché-soes!’

‘Ik hoop dat die man geen gekke ideeën krijgt met die gevaarlijke instrumenten in zijn handen,’ mompelde Sybille, nadat Jesus om een bankje voor haar benen was gegaan.

Lys draaide met haar ogen. ‘Moeder, eerst wilt u dat ik kinderen van hem krijg en even later denkt u dat er een moordenaar in hem schuilt. U moet het wel weten.’ *Ga ik ook zo een zuur, oud vrouwtje worden? Ze blies een uiterst bescheiden champagnezuchtje weg. Waarschijnlijk wel. Ik ben althans goed op weg.*

Moeders en dochters aandacht werd naar de gemeenschappelijke haag van het naburige pand getrokken. ‘Gegroet, lieve burens.’ Frank, de loodgieter, zwaaide enthousiast over de korte haag hun richting uit. *Ik moet Jesus de opdracht geven die haag, zo snel als het biologisch mogelijk is, te laten groeien.*

‘Zo verliefd op jou,’ fluisterde haar moeder in haar oor. Sybille wuifde enthousiast naar Frank terug. ‘Frank, heb je het niet te warm? Kom je in Lys’ zwembad verfrissen, jongen. Lust je een glaasje cava? Lys heeft net een fles geopend. Kom en zet je erbij.’

Frank knikte dolblij. ‘Bedankt voor de uitnodiging, mevrouw De La Fontaine. Ik had net zin in een plonsje.’ De buurman verdween van achter de haag en ging zijn zwemshort halen.

‘Giet die fles Moët snel in onze glazen leeg en ga die walgelijke cava halen, liefje,’ commandeerde Sybille haar. ‘En trek iets straks aan. Of beter: ga je bikini van Victoria’s Secret aandoen. En snel een beetje! Hup! Frank is dadelijk hier. Hup, hup!’ Sybille wuifde kordaat met haar hand.

*Lieve God, wat heb ik ooit gedaan om je zodanig te krenge
dat je me op elk ogenblik van mijn leven moet haten?*

Maandag 24 juni 2019

Ze opende de deur naar de wachtkamer. ‘Mevrouw Geerts.’ Een jonge dame knikte. Stijf en met een verbeten trek om de mond wandelde de jonge dame haar praktijk in.

Ik vraag me af wanneer mevrouw Bertrand zich weer zal aanbieden. Ze gebaarde naar de stoel die voor haar bureel stond. Wanneer ze haar spiegelbeeld in de grote spiegel voorbijliep, merkte ze haar bloedrode lippenstift op. *Het staat me beeldig. Ik lijk net op Dita Von Teese.* Ze stofte de denkbeeldige stofjes van haar zwarte, satijnen blouse en zwartleren kokerrok. *Sprekend Von Teese, alleen niet zo wit van gelaat.* ‘Beste mevrouw Geerts, wat kan ik voor u betekenen?’

‘Ik... euhm... heb wat last van een hardnekkige schimmel,’ flapte Gaby Geerts er ongemakkelijk uit.

Dat zijn de beste! ‘Werd u door de huisarts doorverwezen? Normaal gezien handelen mijn collegae van de huispraktijk zulke kwesties af.’

De ogen van mevrouw Geerts kregen een priemende blik. Ze staarden haar doorheen twee sluike gordijnen van bruin haar sarcastisch aan. ‘Dokter de Vuyst is een vieze oude man. Ik heb liever dat u... Je weet wel.’

Ze wist het. Ze wees naar haar onderzoeksbank. ‘Neemt u plaats, mevrouw Geerts. U mag zich van uw broek en onderbroek ontdoen.’

Haar patiënte deed wat haar werd opgedragen. ‘U mag me Gaby noemen, dokter. Ik vind mevrouw Geerts maar een onaangename aanspreking.’

Lys rolde met haar krukje tot bij de gynaecologische onderzoeksbank en deed wat ze altijd graag tijdens consultaties deed: een praatje slaan. ‘De kans is groot dat de infectie door

Candida Albicans wordt aangestoken, Gaby. Eigenlijk is Candida een gist en geen schimmel. Heb je pijn tijdens het vrijen?’

Gaby Geerts staarde naar het plafond – dat al door menig patiënt was afgetuurd – en schudde met haar hoofd. ‘Geen potentiële partners op dit moment, dokter.’

Same here. ‘Oké, dat bevestigt het vermoeden van Candida, want deze gistinfectie is geen soa. Ik ga een staaltje nemen, zodanig dat het laboratorium de boosdoener in kweek kan brengen en kan identificeren.’ Met het langwerpige wattenstaafje nam ze het monster en schreef ze met haar doktershandschrift Gaby’s naam op het collectiebuisje. ‘Je schaamlippen zijn gezwollen en je hebt inderdaad last van roodheid en een witte aanslag op de slijmvliezen. Het is pas na het verdict van het laboratorium dat ik de definitieve uitslag ken, maar de symptomen in acht nemend, kan ik je met vrij grote zekerheid meedelen dat het wel om een Candida Albicans-infectie zal gaan.’ Ze trok haar wegwerphandschoenen uit en wandelde naar haar bureau. De witte schort bleef zoals altijd netjes in het hoekje aan de kapstok hangen. Haar schort was er slechts voor de sier; ze was veel te fier op haar uitgekozen outfits. ‘Ik zal je een schimmeldodende crème voorschrijven. Je dient deze dosis helemaal op te gebruiken. Indien het labo meldt dat het om iets anders dan Candida gaat, zal ik contact met je opnemen. Wanneer de symptomen verergeren of de zalf je na enkele dagen geen verlichting brengt, aarzel dan niet om zelf contact met me op te nemen.’ Ze kribbelde haar boekje vol en scheurde twee blaadjes af. ‘Dat is dan vijftig euro, alstublieft. Je kan betalen met de app of cash.’

Even later begeleidde ze Gaby Geerts langsheen de tweede deur door de gang met het museumpje naar de voordeur. De wachtruimte had leeg moeten zijn, helaas voor haar was er nog

één stoel bemand. *Die heeft geen afspraak gemaakt, dat worden weer overuren!*

De wereld stond even stil. Ze staaarde naar Richard Duquesne. *Is er een wapen?* Er was geen wapen, dus nam ze een stapeltje foldertjes over anticonceptiva en smeed het naar Richards hoofd. ‘Hoe waag jij het je hier te vertonen?’ De rustige professionaliteit van haar werksfeer was plotsklaps in een kille woede omgeslagen. Het was de eerste keer sinds lange tijd dat ze Richard terugzag.

‘Lys, zoetje, wees rustig.’ Richard stak zijn handen ontwapenend in de lucht.

‘Noem me niet zoetje, ranzige fooraap!’ Haar bloed kookte. *Hij ziet er slechter uit dan ik hem laatst heb gezien, toch iets dat goed is.*

‘Lydia, wees alstublieft kalm. Ik weet dat wat ik heb gedaan, volkomen verwerpelijk en onbeschoft was. Ik kom je gewoon vragen...’

‘Jij hoeft me niets te vragen, Richard Tinneneuker,’ onderbrak ze hem. Ze wees naar de deur. ‘Dat is de uitgang. Gebruik hem!’ Ze was blij met haar Dita Von Teese-look, want ze wist dat ze er absoluut sexy uitzag. *Zie maar wat je mist, secretaressen-bezwangeraar.*

Richard stak zijn handen in zijn verwarde haardos. ‘Lys, alstublieft, ik denk dat ze me willen ontslaan. Er wordt een complot tegen me opgezet. Jij kan de directieraad toespreken. Ik zorg ervoor dat je opnieuw aan het hoofd van gynaeco komt te staan. Ik beloof het je.’

Ze lachte luid en vol leedvermaak. ‘Boontje komt om zijn loontje, Richard. Misschien moest je daar maar aan denken voordat je de vulva van je secretaresse insmeerde met je voorvocht en spermatozoïden.’ De onverwachte en opgedrongen confrontatie bleek fijn te zijn. Ze genoot van het feit om eindelijk

alle dingen naar Richards hoofd te slingeren die ze al lang voor zichzelf hield. *Ooh, moeder Sybille, je zou me nu eens moeten zien.*

‘Lys, alstublieft! Ik smeeek het je. Luister even naar mijn verhaal. Je zal onmiddellijk begrijpen dat er iets niet pluis is. Ik beloof dat ik er alles aan zal doen om je weer op je positie te krijgen. Je bent bij ons veel beter af dan hier,’ hij wees met draaiende ogen naar haar stijlvolle wachtkamer, ‘in dit kleine Kortenberg. Je doet amper nog bevallingen. Dat is je lievelingsonderdeel van gynaeco.’

Was mijn lievelingsonderdeel. Jij hebt het stukgemaakt, eikel.

‘Lys, ik heb je hulp nodig.’ Hij kamde zijn bruine haren met zijn hand.

Ze wist dat die tic nerveux verergerde, wanneer Richard zich harder zou opjagen. *Hij begrijpt het niet.* ‘Je schijnt met één ding geen rekenschap te houden, Richard.’ Ze draaide zich om en liep naar haar praktijkruimte. *Volg me maar, hondje. Ik weet dat mijn kont in deze kokerrok er absoluut schitterend uitziet.* Hij volgde haar. ‘Het kan mij absoluut niet schelen wat er met jou gebeurt of gaat gebeuren. Je schat de gevoelens die ik voor je heb volkomen foutief in.’ Ze plaatste zich tegen haar bureel, lichtjes gebogen, zodat hij met grote zekerheid niet aan haar machtig decolleté kon ontsnappen. Haar zwarte Louboutins met de kenmerkende rode zool maakten het plaatje volledig af. *Je bent hier op mijn terrein, Richard.*

‘Lys, kunnen we dit niet als volwassen intellectuelen afhandelen?’ Ze merkte aan de grain in zijn stem dat hij zijn kookpunt begon te halen. ‘Ja, ik heb dingen gedaan die niet goed te praten zijn. Ja, ik ben een idiote man die zijn lul heeft gevolgd. Ja, ik heb me laten vangen door de verleiding van een jongere vrouw. Ik besef dit allemaal, maar ik kan niet ontdoen wat ik heb

gedaan.’ Hij kamde zijn halflange haren weer met zijn hand, ditmaal bruusker.

Ze liet hem in haar praktijkruimte achter en opende de deur naar de eetplaats. Vanuit de kast boven het aanrecht nam ze een groot bolvormig glas. Zonder hem een blik te gunnen, plaatste ze een grote, ronde ijsblok en een takje tijm in het glas. Een maatbeker was niet aan haar besteed, dus goot ze de gin rechtstreeks van de fles over de bol ijs. Na een aarzeling goot ze een extra scheutje alcohol in het glas. *Tenslotte is Richard hier komen opdagen. Ik kan wel een extra verzetje gebruiken. Ze schonk een minieme hoeveelheid tonic in het glas, meer voor de sier dan voor de smaak. Bewust van het feit dat ze hem niets had aangeboden, nam ze een stevige slok. Haar lippen lieten een bloedrode afdruk op het glas achter.*

Richard opende zijn mond om geprikkeld iets te zeggen, maar ze stak een vinger op om hem de mond te snoeren. Ze liet een volgende slok van de aromatische drank een rondje in haar mond draaien. ‘Het gaat me niet om wat jij met je secretaresse doet, Richard. Dat gedeelte is tenslotte slechts seks. Wat is seks? Fysieke interactie. I don’t care.’

Richard klapte zijn mond abrupt toe en staaarde haar met zijn hoofd schuins aan. Wanneer hij nadacht, stond zijn hoofd altijd een tikje schuin. Ze had het steeds ontzettend sexy gevonden. *Denk daar maar eens over na, Richard.*

‘Het gaat me om het gevoel. Vanaf het moment dat we wisten dat ik nooit een kind voor je op de wereld kon zetten, heb je me mentaal in de steek gelaten. Op het moment dat ik je het meeste nodig had, heb je een afstand genomen. Dát, Richard, dat is hetgeen dat ik je niet kan vergeven. Dat onze liefde op was, dat kan ik begrijpen. En dat het moeilijk voor je is om bij een vrouw te blijven die je kinderwens niet kon inwilligen, ook dat kan ik begrijpen. Maar je had eerlijk moeten zijn.’

Gefrustreerd stak hij zijn handen naar haar uit. ‘Hoe kon ik eerlijk tegen je zijn, Lys? Nadat we het te weten kwamen, heb je zelf evenveel afstand van me genomen.’

Dat is waar, maar dat ga ik niet toegeven. Ze nipte van haar gin – met minimale hoeveelheid tonic. ‘Ik heb het nooit geloofd dat Tinne per ongeluk van je zwanger werd. Ik weet dat je dat kind wou en dat het je niet uitmaakte welke vrouw dat kind op de wereld zou brengen.’ Het was een gok. *Ik heb nooit een antwoord op die vraag gekregen. Ik weet donders goed hoe hij ineen zit.*

‘Oké.’ Richard trok een stoel vanonder de tafel, ging onuitgenodigd zitten en legde zijn hoofd in zijn handen. ‘Goed Lys, ik wou het je altijd besparen, maar ik weet dat je het recht hebt om het te weten.’ Hij zuchtte en doorheen zijn vingers zag ze zijn waterige oogbollen. ‘Ja, ik heb Tinne bewust zwanger gemaakt. Ja, het kind is geen ongelukje. Alles was gepland en besproken.’ Hij keek naar haar op met een droevig gezicht. ‘Sorry, Lys. Sorry, voor alles.’

Haar hand was sneller dan haar schaduw. De grote bol ijs werd samen met het restantje gin uit het glas gekatapulteerd en raakte hem midden op het voorhoofd. Het takje tijm volgde iets later en leek hem te zegenen. *Amen!*

‘Mijn huis uit!’ *Ik ga niet krijsen.*

‘Lys, toe! Ik ben eerlijk. Ik wil mijn hart voor je blootleggen. Luister toch even naar me! We hebben te lang niet met elkaar gepraat. Ik heb je nu nodig. Ik weet dat het verkeerd is om na al die tijd hier plots en onaangekondigd op te dagen, maar soms lopen de dingen niet zoals we zelf willen.’

‘Mijn huis uit!’ *Ik ben aan het krijsen.*

Een ronde, rode vlek begon dokter Duquesnes voorhoofd te kleuren. ‘Ik vertrek niet, voordat je naar me hebt geluisterd. Dit ben je me nu echt wel verschuldigd.’ De kwaadheid was, samen met de rode vlek op zijn voorhoofd, in zijn stem geslopen.

Ze wuifde met haar handen en nam haar smartphone van de tafel. *Ik slinger deze gelijk achter de bol ijs aan, eikel!* ‘Ga nu weg! Ik ben je niets verschuldigd, Richard!’ Haar vingers vormden het noodnummer van de politie. ‘Je krijgt tien seconden. Zou het je positie niet nog meer schaden, moest er morgen in de krant een artikel verschijnen: “Directeur Jessa Ziekenhuis slaapt nachtje in de cel”?’

Woede flitste als een storm over zijn knappe gezicht. Zonder nog één woord te zeggen, stond hij op en schreed hij de eetkamer uit. De harde knal van de voordeur gaf haar te kennen dat Richard Duquesne haar huis had verlaten. Zo snel als de ongewenste en opgedrongen confrontatie was ontstaan, zo snel was ze weer verdwenen. Lys bleef verdwaasd achter, onzeker over het feit hoe snel de situatie was ontaard.

Met trillende vingers nam ze de harde bol ijs van haar tafelblad, waar het een plasje water achterliet. Een traan ontsnapte aan een ooghoek om over haar wang te rollen. *Ik ga niet als een plebse boerin rechtstreeks vanuit de fles drinken.* Ze goot het restant van de fles gin in het grote, bolle glas leeg. Het vleugje tonic dat normaliter slechts voor het vertoon werd toegevoegd, bleef ditmaal achterwege.

In haar mondhoecken mengden zoute tranen zich met de kruidige drank.

Vrijdag 28 juni 2019

‘Hoe is de omgang met je patiënten?’ Herman van den Langenakker tikte met een pen tegen zijn onderlip en bekeek haar over zijn brillette met halve glazen aan. Hij zat in een gemakkelijke stoel met zijn aantekeningen in zijn schoot, zodat hij met het T-shirt van Philipp Plein kon pronken. De grote doodskop in edelsteentjes staarde haar aan. Ze had de hele aanbidding van Philipp Plein nooit begrepen. *Een doodskop in edelsteentjes... Niet echt mannelijk. Neen, eerder een regelrechte afknapper!*

‘Zakelijk,’ antwoordde ze kort.

‘Ja, dat is goed,’ zei de psycholoog. ‘Het is niet aangewezen om vriendschappelijke relaties uit te bouwen onder je patiënten. Althans momenteel nog niet voor jou.’ Hij tikte wederom met de vulpen tegen zijn lippen. ‘Maar dat bedoelde ik niet. Ik wil weten of je soms opnieuw de neiging voelt om je patiënten af te snauwen.’

Ze schudde met haar hoofd. Haar lange oorbellen tikten tegen haar kaken. ‘Het lukt me om alle patiënten op een professionele manier te benaderen en behandelen.’ *Bijna allemaal...* ‘Zelfs mevrouw Bertrand spreek ik correct aan. Hoewel ze het me soms uitermate lastig maakt, probeer ik haar correct te benaderen.’

De psycholoog knikte en noteerde op de papieren in zijn schoot. ‘De hypochonder kan inderdaad voor spanning zorgen, neem ik aan.’ Hij staarde door het raam naar de met grijze wolken overtrokken hemel en stelde zijn volgende vraag bijna achteloos, alsof het nietszeggend was: ‘Wanneer ga je je moeder inlichten over het feit dat je onvruchtbaar bent?’

Nooit. ‘Ooit.’

‘Wanneer is ooit?’